

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1036/2024
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Маричић, адвокат у ..., против туженог Стечајна маса „Ćalić & sin“ ДОО Инђија у стечају, чији је пуномоћник Радомир Вујичић, адвокат у ..., одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 7789/22 од 25.01.2023. године, у седници већа одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 7789/22 од 25.01.2023. године у делу којим је потврђена пресуда Привредног суда у Сремској Митровици П 272/2019 од 04.04.2022. године у усвајајућем делу за тужбене захтеве тужилаца као наследника покојног ГГ, у другом ставу изреке, као неоснована.

УСВАЈА СЕ ревизија, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Привредног апелационог суда 12Пж 7789/22 од 25.01.2023. године у I ставу изреке у делу којим је потврђена првостепена пресуда у четвртом и шестом ставу изреке, и у ставу II изреке, и пресуда Привредног суда у Сремској Митровици П 272/2019 од 04.04.2022. године у четвртом и шестом ставу изреке, у усвајајућем делу за тужбене захтеве тужилаца ББ и ВВ као наследника покојне ДД за утврђење потраживања у износу од 4.750.067,48 динара и у делу одлуке о трошковима поступка и у том делу се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Привредни суд у Сремској Митровици донео је пресуду П 272/2019 дана 04.04.2022. године, којом је у првом ставу изреке одбацио тужбу тужилаца, као наследника покојног ГГ, са тужбеним захтевом да се утврди да је основано њихово потраживање према туженом у износу од 2.918.661,15 динара, са законском затезном каматом од 04.04.20122. године до исплате; у другом ставу изреке утврдио да је основано потраживање тужилаца, као наследника покојног ГГ, према туженом у износу од 9.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2022. године до исплате и у износу од 642.904,94 динара; у трећем ставу изреке одбио као неоснован део

захтева тужилаца, као наследника покојног ГГ, према туженом, којим су тражили да се утврди да је основано њихово потраживање за износ од 439.495,06 динара; у четвртном ставу изреке утврдио да је основано потраживање тужилаца ББ и ВВ, као наследника покојне ДД према туженом у износу од 4.750.067,48 динара; у петом ставу изреке одбио као неоснован део захтева тужилаца ББ и ВВ, као наследника покојне ДД, према туженом којим су тражили да се утврди да је основано њихово потраживање за износ од 21.041.222,903 динара, и у шестом ставу изреке решио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Привредни апелациони суд је пресудом 12Пж 7789/22 од 25.01.2023. године, у I ставу изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Привредног суда у Сремској Митровици П 272/19 од 04.04.2022. године у другом, четвртном и шестом ставу изреке и у II ставу изреке одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом побија пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку и закључио да је ревизија делимично основана.

Побијана пресуда је у делу којим је утврђено да је основано потраживање тужилаца као наследника покојног ГГ према туженом у износу од 9.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2022. године па до исплате и у износу од 642.904,94 динара, донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији, тужени истиче као битну повреду одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, да је пријава потраживања у стечајном поступку над туженим неуредна и непотпуна и да је тужба неуредна и неблаговремена. Истиче да су тужиоци и у стечајном поступку све појединачне радње предузели у супротности са начелима Закона о парничном поступку и Закона о стечају. Врховни суд оцењује да наводима ревизије тужени није указао на такве повреде одредаба парничног поступка које би биле од значаја за правилност одлуке о тужбеном захтеву, у смислу одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, већ се наводи тичу стечајног поступка, које повреде одредаба поступка се не могу са успехом истицати у парничном поступку у коме је донета побијана пресуда.

Што се тиче благовремености тужбе, правилно су нижестепени судови оценили да је тужба коју су поднели првобитни тужиоци ГГ и ДД 14.02.2012. године благовремена, правилно примењујући одредбе Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр 104/2009 и 99/2011 – др закон). Према одредби члана 113. став 5. тог закона, по коме се водио стечајни поступак над туженим, стечајни управник је дужан да изврши личну доставу обавештења оним повериоцима чија су потраживања оспорена, и дужан је да заједно са повериоцем прегледа поново његову пријаву са додатним доказима и после тога одлучи коначно да ли ће признати или оспорити потраживање. У конкретном случају утврђено

је да је пуномоћник тужилаца закључак о оспореним потраживањима примио 13.01.2012. године. Захтев за поновно прегледање пријаве потраживања са стечајним управником тужиоци су поднели 16.01.2012. године, а затим и захтев за решавање о оспореним потраживањима путем медијације 17.01.2012. године. Стечајни управник је на тај захтев одговорио дописом од 03.02.2012. године, тако да је захтев неоснован, јер је могао да буде разматран само до закључења испитног рочишта 10.01.2012. године. Одредбом члана 115. наведеног Закона о стечају прописано је да поверилац оспореног потраживања може предложити решавање спорног односа путем медијације, у складу са законом којим се уређује медијација, те да ће уколико до закључења испитног рочишта постоји сагласност стечајног управника о решењу спорног потраживања путем медијације, стечајни судија спорне пријаве издвојити из листе потраживања; да поступак медијације може трајати најдуже 30 дана, изузетно 60 дана од дана закључења испитног рочишта и да ће поверилац оспореног потраживања које није утврђено у спроведеном поступку медијације у предвиђеном року, стећи статус повериоца оспореног потраживања. Према таквој садржини релевантног права, произилази закључак да су тужиоци по обавештењу да стечајни управник не прихвата захтев за решавање о оспореним потраживањима медијацијом, 06.02.2012. године, у року од осам дана поднели тужбу ради утврђења оспореног потраживања. Правилно другостепени суд закључује да тужиоци нису били у могућности да благовремено поднесу предлог за медијацију јер су обавештење о оспореним потраживањима добили дан пре одржавања испитног рочишта – 09.01.2012. године, чиме су суштински онемогућени за благовремен предлог за медијацију у смислу цитиране одредбе Закона о стечају. Са друге стране, стечајни управник се изјаснио о поднетом захтеву, па је правилно признати тужиоцима право да поднесу тужбу у року од када су то изјашњење стечајног управника примили. Закључак је да тужба тужилаца није неблаговремена.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, на основу кога је донета побијана пресуда, у току првостепеног поступка отворен је стечајни поступак над туженим 18.04.2011. године. Тадашњи тужиоци, ГГ и ДД поднели су захтеве за излучење у идеалним деловима одређених парцела са стамбеним објектом и поред тога и пријаве потраживања, ГГ за 14.160.000,00 динара и ДД за 43.480.000,00 динара. Одбијени су захтеви за излучење одлукама стечајног управника на које су ГГ и ДД приговорили, а затим су поднели уређене пријаве потраживања ГГ за 25.879.345,30 динара и ДД за 46.487.377,23 динара, на име главног дуга и обрачунатих камата. Закључком о листи утврђених и оспорених потраживања од 10.01.2012. године утврђено је потраживање ГГ и ДД у укупном износу од 13.844.128,27 динара, а оспорено им је потраживање у укупном износу од 58.592.593,73 динара. Упућени су да у року од 8 дана од дана пријема закључка покрену парнични поступак ради утврђивања оспореног потраживања. Закључак о оспореним потраживањима примили су 13.01.2012. године, тужбу су поднели 14.02.2012. године, у напред образложеним околностима. Тужилац ГГ је преминуо, а његови законски наследници су супруга АА, ћерка ББ и син ВВ. Преминула је и тужилца ДД, а њени законски наследници су унуци ВВ и ББ. Коначно одређеним тужбеним захтевом тужиоци АА, ББ и ВВ тражили су да се утврди према стечајном дужнику да имају право на исплату износа од укупно 11.918.661,115 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, на име стеченог без основа рушењем објекта и за припадајуће земљиште, и износ од 1.082.400,00 динара на име закупа стана за период од 18.08.2007. године до 18.04.2011. године. Тужиоци ББ и ВВ као наследници покојне ДД су тражили да се утврди њихово потраживање у износу од

25.791.290,383 динара на име накнаде штете због неизвршења уговорне обавезе, са законском затезном каматом на тај износ од пресуђења до исплате. Уговором о заједничкој изградњи од 14.06.2007. године, закљученим између ДД и Ћалић & син ДОО, уговорено је да на месту постојећих објеката који су у сусвојини ДД заједнички граде нове стамбено пословне зграде, тако што ће ДД у изградњу уложити непокретности и права, а друга уговорна страна као инвеститор финансијска средства за изградњу новог објекта, те да у новоизграђеном објекту поделе право својине тако што ће ДД припасти 150 м² нето, што представља три стамбене јединице – стана и три гаражна места, док ће суинвеститору, Ћалић & син ДОО Инђија припасти право својине на преосталим етажним деловима. Суинвеститор се обавезао да у периоду од ослобађања постојећих непокретности до примопредаје новизграђених станова ГГ плаћа накнаду за привремени смештај од 350 евра. На име неплаћене закупнине за период од 18.08.2007. до 18.04.2011. године ГГ, преостало је дуговање од 642.904,94 динара на дан отварања стечаја. То потраживање утврђено је побиијаном правноснажном пресудом, у корист тужилаца АА, ББ и ВВ као наследника покојног ГГ. Утврђена је тржишна вредност порушених објеката на дан отварања стечаја и вредност припадајућег земљишта. ГГ био је сувласник у 1/2 на згради број 1 и згради број 3. Половина вредности тих објеката и земљишта припадајућег за објекте износи 14.876.618,00 динара, а одлучено је о основаности потраживања за 9.000.000,00 динара колико је пријављено у стечајном поступку над туженим, са припадајућом затезном каматом од пресуђења до исплате, тако што је у том делу усвојен тужбени захтев АА, ББ и ВВ као наследника покојног ГГ. Тужиоци су тражили утврђење потраживања на име накнаде штете због неизвршења уговора у износу од 25.791.290,38 динара, са законском затезном каматом од пресуђења. Висина оспореног потраживања по том основу је 29.873.449,48 динара, док је по том основу признато потраживање ДД у висини од 10.126.550,52 динара. Утврђено је да је неизвршење уговора основ за његов раскид, па је применом одредбе члана 132. Закона о облигационим односима наследницима покојне ДД по том основу утврђено за основано потраживање од 4.750.067,48 динара као разлика до вредности половине непокретности на којима је ДД имала право својине, преко износа од 10.126.550,52 динара, њеног признатог потраживања по овом основу. Према разлозима првостепене пресуде, не постоји могућност да се наследницима сада покојне ДД врати оно што је она дала (непокретности су порушене), те постоји обавеза да се накнади вредност оног што је дала, како првостепени суд наводи применом истог обрачуна као и код накнаде за ГГ, што износи 14.876.618,00 динара, од чега је признат износ потраживања од 10.126.550,52 динара. Према разлозима другостепене пресуде, тужиоци су у својству наследника покојне ДД тражили утврђење основаности потраживања која произлазе из уговора о заједничкој изградњи између покојне ДД и правног претходника туженог од 14.06.2007. године, којим су регулисана и питања права својине на новонасталом објекту који је требало да се изгради на порушеним постојећим објектима.

Врховни суд оцењује да је ревизија туженог делимично основана, због следећег.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је Ћалић & син ДОО Инђија био у уговорном односу као суинвеститор са ДД, као инвеститором, поводом њеног власништва на непокретностима, да је предмет уговора регулисање имовинско-правних односа поводом заједничке градње стамбено-пословног објекта на месту постојећих објеката у сусвојини ДД. Ћалић & син ДОО Инђија се обавезао да изгради и преда непокретност која је предмет уговора, с тим да ДД као инвеститору припадне 150 м² нето

у новоизграђеном објекту, што представља три стамбене јединице, три гаражна места и део помоћне просторије у површини која није опредељена. Произилази из таквог утврђења, и навода тужбе, да је тужени у односу на правног претходника тужилаца ГГ неовлашћено ушао у посед и без правног основа срушио његове непокретности, зграду број 1 и број 3 које су биле у сусвојини ГГ, те је правилно утврђено потраживање правних следбеника иза покојног ГГ на име вредности срушених објеката са припадајућим земљиштем. У односу на правне следбенике, тужиоце АА, ББ и ВВ који су законски наследници покојног ГГ, није основан приговор ревидента на изостанак активне легитимације само са разлога што предметно потраживање није обухваћено као предмет наслеђивања. У ситуацији када је правни преходник тужилаца упућен на парницу ради утврђења потраживања оспореног у стечајном поступку, законски наследници као универзални следбеници иза сада покојног ГГ јесу активно легитимисани да утврде оспорено потраживање. Са изнетог ревизија туженог је неоснована у односу на усвајајући део по тужбеном захтеву тужилаца као правних следбеника ГГ, па је одлучено у ставу првом у изреци по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

Тужиоци који су правни следбеници ДД, њени унуци ББ и ВВ, по праву представљања иза свога оца ГГ, такође су активно легитимисани да утврде потраживање које у стечајном поступку над туженим оспорено ДД. Међутим, према садржини разлога првостепене пресуде, тужбени захтев се заснива на неиспуњењу уговора од стране туженог који је закључио са ДД. Обавеза туженог била је на изградњу стамбено-пословног објекта и предају у својини ДД 150 м² тог простора. ДД као поверилац је пријавила доспело новчано потраживање на име накнаде штете због неиспоруке три стана укупне површине 153,54 м², са три гаражна места и делом помоћне просторије у површини од 46,46 м², у новом објекту. ДД по том основу, на име накнаде штете због неизвршења уговорне обавезе за испоруку станова, гаражног места и дела помоћне просторије, у стечајном поступку признато потраживање од 10.126.550,52 динара. Према садржини првостепене пресуде признато је потраживање ДД у вредности уговорених непокретности које је тужени преузео да изгради и то за три стана износ од 8.482.509,00 динара, за три гараже износ од 1.644.050,52 динара. Првобитна тужилца ДД је поставила тужбени захтев за накнаду штете због неизвршења уговора испоруком станова и гаражних места и дела помоћне просторије преко износа који је признат у стечајном поступку, о чему су странке и расправљале у овој парници. Противно разлозима ревизије туженог, није дошло до промене идентитета захтева у односу на пријаву потраживања, по тужби правних следбеника иза покојне ДД, о којој је одлучено у овом поступку. И пријавом потраживања и тужбом у овој парници првобитна тужилца, а сада њени правни следбеници, траже накнаду штете због неиспуњења уговорне обавезе на страни туженог. У пријави потраживања, као и тужбом, определили су захтев према вредности етажних делова које је требало да стекну испуњењем уговора. По таквом мерилу је делом признато потраживање тужилце у стечајном поступку. О томе није било спора међу парничним странкама.

Међутим, нижестепени судови су расправљали о праву тужилаца који су правни следбеници покојне ДД као да они захтевају накнаду вредности пренете суинвеститору Ђалић & син ДОО Инђија, односно враћање датог, на основу одредбе члана 132. став 2. Закона о облигационим односима, када су о захтеву првобитне тужилце ДД, односно њених правних следбеника, пресудили према вредности објеката које је ДД пренела са припадајућим земљиштем туженом, по одбитку онога што јој је признато у поступку

стечаја. Ова вредност се не може прихватити за релеванту зато што није то предмет тужбеног захтева, већ накнада штете због неиспуњења уговора према вредности очекиваних етажних делова објекта које је требало да стекну испуњењем уговора, у смислу права по одредби члана 132. став 1. Закона о облигационим одосима. Стога је за правилну одлуку о тужбеном захтеву тужилаца, правних следбеника ДД изостало расправљање чињенице о вредности тих етажних делова у време отварања стечајног поступка, дакле преко мере у коме је то потраживање признато у стечајном поступку. Стога је у том делу ревизија туженог основана, због чега су пресуде у том делу укинуте, по одредби члана 416. став 2. Закона о парничном поступку, и последично и одлука о трошковима поступка, по одредби члана 165. став 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић